

Bakos Gyöngyi
Nyolcszáz utca gyalog

I. A nap vége

(Smultronstället)

Miért hord télen mindenki szürke vagy fekete kabátot, kérdezi Bé. Nézzem meg, nézzek végig ezen az utcán, pontosan tudom, hogy melyik utcán, csak nem akarom most leírni, szóval, nézzek végig, nagy szürke massa hömpölyög, alig látni színes foltot. Miért nincsenek piros kabátok? Zöldek. Sárgák. Nem tudom, felelem, az enyém is szürke. De miért szürke? Nem áll jól a piros. Végigsimít a hajamon. Egy hídon állunk a Szajna felett, azt mondja, hogy szép vagyok, jól állna a piros a fekete hajamhoz. Levágattam, de Bé nem veszi észre. A férfiak sosem veszik észre az ilyesmit. Nem tudom, apám észrevenné-e, ha élne. Néha elképzelem, hogy találkozunk, olyankor észreveszi. Mindig megdicsér. Úgy képzelem, apám figyelmes férfi lenne. Még sosem volt színes kabátom. Bé azt mondja, szép vagyok. Egy kávézóban ülünk, és azt mondja, hogy anyyira szép vagyok. Elhiszem neki. Bé negyvennégy éves, erről az jut eszembe, hogy apám negyvennégy éves korában halt meg. Képtelen vagyok Párizsra figyelni, elszáguldanak mellettem a dolgok, mintha egy filmben lennék. Nem emlékszem, hogy kerültünk ide, miért vagyunk itt.

Mikor először láttam Bét, fél évvel ezelőtt, mellettem állt a kilences buszon. Én ültem, és a fenekét néztem a nadrágon keresztül. Hogy máshogy nézném, mint nadrágon keresztül. Érdekel. A farkára gondolok, mekkora lehet. Mitől függ az, hogy mekkora, semmiből nem lehet rájönni. Ott fogok leszállni, ahol ő, eldöntöm magamban, hogy követem. Úgy teszek, mintha olvasnék, közben őt figyelem, mikor nyomja meg a leszállásjelzőt. Lehet, nem nyomja meg, csak hirtelen leszáll majd, vagy a végállomásig utazik. Dolgozni kell mennem. Beteget jelenthetnék, kihagyhatnám ezt a napot, átlagos szerda, nem történik semmi, ha nem megyek be. Belefér egy nap betegség. Egy nap, amikor követem a mellettem álló férfit, a fenekét, a farkát, amiről semmit nem tudok. Követném a Bajcsyn, a Körúton, a Duna-parton, át egész Budapesten, a Margit hídon. Hiába döntöttem el, hogy követem, ülve maradtam. A Bazilikánál szállt le. Dolgozni mentem végül azon a teljesen átlagos szerdai napon.

Nyáralás alatt Dénes minden reggel egy órát úszik a tengerben. A partról nézem, a homokban ülök, sosem úszom vele. Nem olvasok, nem fekszem, őt figyelem. Néha eltűnik a szemem elől, olyankor arra gondolok, hogy belefulladt, és hogy mit tennék, ha belefulladna. Dénes profi úszó lehetett volna, de egy baleset miatt kiesett az edzésekből, abba kellett hagynia. Még most is hetente háromszor jár uszodába. Én csak úgy megyek

be a vízbe, ha a nyakába kapaszkodok. Félek a halaktól, mondom neki. Majd ő megtanít úszni. Tudok úszni, csak nem akarok. A lábammal átfogom a derekát, és a nyakába csimpaszkodok. Mi lenne, ha mindketten belefulladásunk. Bármikor görcsöt kaphat, vagy szívrohamot, összeeshet, egyszer csak meghal, épp a tenger közepén. A tengerben nem lehet összeesni. Nekem kell kimentenem a vízből, de nem akarok úszni. Néha lehúzza a bikinialsómat, és a német turisták mellett baszunk. Megyei győztes volt 1990-ben és 1992-ben. Nagymamája megmutatja az érme-
ket, amikor először vagyok náluk Mezőkövesden.

Apámmal a piros anatómiaatlaszban nézegettük az emberi csontokat. Tizenkét pár. A felső hetet valódi bordáknak nevezik, costae verae, a további öt párt álbordáknak, costae spuriae, közülük az utolsó két párt repülőbordáknak, costae fluctuantes. Apám kívülről tudta a csontok latin nevét. A földre feküdt, gyalogoljak végig a hátán. Félek, hogy összetöröm. Két kezét előre nyújtja, mintha úszna. Azt mondja, nagyon jól járkálok, kiropognak a csontjai. Egyensúlyozok. Gyerekként szerettem mezítláb lenni, enyhe lúd talpam volt. Soroltam a csontok magyar nevét, apám mondta latinul, ezt játszottuk. Egyszer sem hibázott. Mindig az anatómiaatlaszt nézegettem. Apám tetszett a nőknek. Éveken át ment anyám elé a munkahelyére, amíg várt rá, a kollégáival flörtölt. Semmi komoly, valószínűleg

csak túl kedves. Apám mellkasa fehér és szőrte-
len. Sovány volt, meg tudtam számolni a bordáit.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Dürer Nyomda Kft-ben, Gyulán, 2020-ban
Felelős vezető Aggod István ügyvezető igazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Losoncz-Kelemen Emese
A borítót Visnyai Zoltán,
a könyvet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9077
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 4001 0